

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 19

Dia 127 (divendres 17 de juliol)

Ara ja pinten bastos a Barcelona. Em nego que em robin l'estiu, és quan carrego piles per la resta de l'any. Necessito les meves dosis de sol, aigua i aire lliure.

Calma, de moment tot queda amb recomanacions i no afecta al Maresme.

Dia 128 (dissabte 18 de juliol)

Estem embalats buidant la carpeta de pendents. Marxem després de dinar per ascendir al Puigmal i fer un bivac. Ve de gust tornar a l'alta muntanya.

Caram, més gent ha tingut la mateixa idea. Tendes de campanya i tot. A la nit posen música. Sort que dura poc perquè no accepto discoteca dalt d'un cim. Cada cosa al seu lloc. Dec ser massa ordenada...

Si no hagués estat pel vent, crec que hauria dormit acceptablement. Després de mesos tancada, és un luxe tenir les estrelles com a sostre.

Dia 129 (diumenge 19 de juliol)

Arribem a casa al migdia i ens anem a dormir directament, talment com la migdiada dels canonges. Després de dinar seguim amb una migdiada, aquest cop laica.

Cansats però molt contents de l'experiència.

Dia 130 (dilluns 20 de juliol)

Es volen carregar la cultura i l'educació perquè ens volen babaus, o només m'ho sembla a mi? Ai, ho he escrit en veu alta. És dilluns, no falla.

A veure si aconseguixo ser més diplomàtica: tinc la sensació que els interessos econòmics no potencien el món cultural i educatiu com a motors d'un país, sinó que donen preeminència a d'altres indústries que no posen en relleu l'estimulació intel·lectual de les persones. És una percepció errònia o algú més comparteix aquesta visió?

Dia 131 (dimarts 21 de juliol)

M'adono que fujo de la civilització. Pràcticament no surto de casa, només per comprar menjar o per sortir a la natura. Quan em digno a trepitjar espais urbans, intento potenciar un mínim de relacions socials, ni que sigui amb la botiguera, per no parar boja o no mostrar-me tan antisocial com em sento.

Dia 132 (dimecres 22 de juliol)

És que no m'aclareixo. Primer em feia molta ràbia veure gent que no portava la mascareta, i ara sento molta pena en veure'ns a tots emmascarats.

Faig balanç. He realitzat una dotzena de cursos en línia durant el que porto de confinament. Alguns pel meu compte, altres a la feina. Les temàtiques han estat molt diverses: des de mindfulness a gestió del temps, passant per alimentació potenciadora del sistema immunològic. Han estat molt útils. Vaig transmetre el meu agraïment a Formació Interna per la seva tasca.

Dia 133 (dijous 23 de juliol)

Sant Jordi descafeïnat. Quina tristor.

Per ofegar les penes anem a regalar-nos un sopar romàntic a la Pepa Fornera. M'anirà bé menjar carn vermella, que estic anèmica. Em caldrà replantejar la dieta i modificar el sashimi de salmó per un entrecot de vedella?

SETMANA 20

Dia 134 (divendres 24 de juliol)

Ric quan, parlant dels testos amb en Joan, em salta: jo soc més de CBR que de PCR. Hi estic totalment d'acord, tremolo de pensar si un dia em toca. No tolero ni el pal que el metge empra per veure com tens el coll...En fi, millor no donar-hi voltes.

Nota al peu: la CBR és una moto de la marca Honda.

Dubtava si ara el "soc" porta accent diacrític o no. Vaig ben perduda amb la normativa que es van treure de la màniga els de l'IEC. Es van ben lluir. Qui ho emprava incorrectament, seguirà igual, i qui més o menys els clavàvem, ara anem venuts. I si ens volem estalviar la cerca de la llista dels quinze, tenim números de cometre la falta d'ortografia. Parlo per experiència. La supressió que més m'irrita és el dona aplicat al sexe femení i al verb donar. Ja ens podem esgargamellar per trobar la igualtat si la pròpia llengua associa les dues accepcions en el mateix mot. La dona encara dona al segle XXI.

Dia 135 (dissabte 25 de juliol)

L'estada al Puigmal ens va desvetllar novament el deliri per l'alta muntanya. Com que havíem formalitzat una paga i senyal per una reserva en un hotel d'Andorra, posposada en dues ocasions, aprofitem el pont de les Santes de Mataró (avantatges de treballar tots dos en la mateixa localitat), per endinsar-nos en les valls i cims del país dels Pirineus.

No les teníem totes perquè França amenaça amb el tancament de fronteres, i pot produir-se l'efecte dòmino.

Dia 136 (diumenge 26 de juliol)

Gaudim de la natura i de la nostra primera escapada en mesos. Fi de festa amb un sopar a "La Cantina de Adelita", un restaurant mexicà que ens va encantar, i un castell de focs artificials. Els primers i segurament els darrers de l'any.

Dia 137 (dilluns 27 de juliol)

De baixada ens aturem a visitar el museu de la moto de Bassella. Eliminem un altre ítem de la carpeta de pendants.

Dia 138 (dimarts 28 de juliol)

Per desesperació de la meva mare, el poc que tenia de presumida, amb el confinament ho he perdut pel camí. A l'estiu m'agradava dur les ungles dels peus pintades, enguany en prescindeixo. No renuncio a procurar anar ben combinada de colors, això ho tinc massa arrelat.

Dino amb la Núria. És una alenada d'aire fresc, malgrat fa una calor que estavella. M'agraeix les recomanacions. De vegades penso que m'agradaria tenir-me d'amiga per oferir-me la perspectiva respecte les situacions externes. Molts cops els arbres no em deixen veure el bosc i quan tens una posició més allunyada, tot és més fàcil.

Dia 139 (dimecres 29 de juliol)

Parlem amb el socorrista de la piscina, corroborem un estat de desídia generalitzada davant la incertesa permanent. Remarco que cal aprofitar el present i valorar cada moment. Li explico que per mi ha estat molt especial haver tingut la sort de gaudir la piscina per mi sola. Això no passa mai.

Dia 140 (dijous 30 de juliol)

En un reportatge del Report del Col·legi de Periodistes tracten la dicotomia entre ciències i lletres. Consideren que no és excusa la justificació "soc de lletres" per ignorar determinats conceptes matemàtics o estadístics, de la mateixa manera que un enginyer ha de redactar bé. Estic totalment d'acord, però a l'escola tothom rebem formació de català i castellà, en canvi qui cursa lletres, no ensumem determinades matèries fins a la carrera, amb una bona sort.

Malgrat aquest debat, el que em preocupa tant pels de lletres com pels de ciències, és que a l'escola ningú ens explica temes bàsics com els conceptes d'una nòmina, demanar una hipoteca, entendre una factura de subministraments de la casa, gestionar emocions, practicar mindfulness des de la infantesa...Eines per afrontar la vida adulta, en definitiva. Està molt bé aprendre cultura general, però cada any començàvem pel paleolític i acabàvem amb la Revolució industrial, algun any, amb sort, vam arribar a la Revolució russa i una mica de segle XX: guerres mundials i la civil a grans trets. En canvi Grècia i Roma ho teníem apamat. Em consta que està variant la tendència, però falta molt camí per recórrer. I no parlem de la inclusió de referents femenins en els llibres de text, o els seus succedanis digitals, perquè m'estendria massa.

Tot menjant el sashimi de salmó, aprofito per desitjar-vos unes bones vacances!